

Ösvény III. Magyar Tapasztalati Tanulás Konferencia

Az OEE Erdei Iskola Szakosztály néhány tagja 2017. június 23–25. között rendkívül érdekes és sokszínű konferencián vett részt Dobogókőn. Rengeteget tanultunk és tapasztaltunk magunkról, másokról, a tanulásról és a tanításról. Az idei konferencia célja az volt, hogy nemzetközi és hazai előadók, szakemberek közreműködésével széles körben bemutassa a tapasztalati tanulás szemléletét, módszertanát és annak alkalmazásait a magyar szakmai közönségnek, döntéshozóknak, érdeklődőknek.

A konferencia remek lehetőséget nyújtott nemzetközi jó gyakorlatok megismerésére is. Az esemény házigazdája a kéTTé Magyar Tapasztalati Tanulás Alapítvány, fővédnöke *dr. Vekerdy Tamás* volt.

A három nap színes programjában plenáris előadásokon, szakmai műhelyeken, kapcsolatteremtő és közösség-

A hatást még tovább is lehetett fokozni, amikor egy dobozokból épített „barlangtúrára” invitáltak bennünket. Ki-ki választhatott, hogy sérült (vak, mozgásában korlátozott) vagy ép emberként szeretne végigmenni a barlangon. A túra nemcsak a feladatteljesítés örömeit adta, hanem visszajelzést is arról, hogy hogyan bízzuk rá magunkat számunkra idegen emberekre,

A műhely résztvevőit egy izgalmas és kalandos erdőfelfedezésre hívtuk, ahol természetismereti és érzékszervi játékokon keresztül, saját tapasztalatokat szereztünk a már meglévő ismereteink mellé újakat az erdőről. A megismerési folyamatban kiemelt szerepet kapott a komplex érzékszervi megtapasztalás, a látás mellett a tapintás, a hallás és a szaglás. A műhely célja volt az is, hogy rávilágítson arra: az erdészeti erdei iskolai oktató-nevelő munka nemcsak a felnövekvő generációt formálja, hanem az őket nevelő pedagógusokat és a gyerekeken keresztül a szülőket is.

Rögtönre jógazhattunk, meditáltunk, amitől a nap is frissebben indult. Egy gyereknek sem kell más, mint mozgás és jó csapatban játékos tanulás. A tapasztalati tanulás Amerikában honos módszereit *Tony Dixon* és *Misty Blakesley* osztotta meg velünk. Érdekes volt ráismerni, hogy mennyi a hasonlóság az amerikai és a magyar módszerek, játékos feladatok között.

Az utolsó napon fordult a kocka: kolléganőmmel, *Scheitler Adriennel* kellett pódiumra állnunk. Nekünk kellett átadni saját tapasztalatainkat, módszereinket az érdeklődőknek. Nagyon nagy megtiszteltetésnek éreztem, hogy egy ekkora nemzetközi konferencián előadóként is részt vehettem. Emiatt kicsi drukkk is volt bennem az elején, de biztattam magam, hogy ugyanazt kell csinálnom, mint már 16 éve a gyerekekkel.

Hamar rájöttem, hogy az érdeklődő felnőttekkel nemhogy nem nehezebb, de sokkal könnyebb a dolgunk. A gyerekek kíváncsiságát, áthangolódását a természetbe néha hosszasan bevezetés

építő foglalkozásokon vettünk részt. A műhelymunkák jó lehetőséget adtak, hogy személyes tapasztalatokon keresztül ismerkedjünk egy-egy témával és annak ránk gyakorolt hatásával.

Az *Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra* című barlangterápiás műhelyben csodálkozva hallgattam, hogy a Verocs Mozgásterápiás módszerrel hogyan visznek le értelmi és/vagy testi fogyatékos gyerekeket, fiatalokat a barlangba, hogy ők is megélhessék a barlangvilág felfedezésének élményét és azt az önbizalmat erősítő érzést, hogy ők is képesek rá, akárcsak ép társaik.

hogy adunk és fogadunk el segítséget, mennyire tudunk hatékonyan kommunikálni társainkkal. A közös kaland utáni beszélgetés segített a bennünk keletkező élmények, érzések feldolgozásában.

A konferencia harmadik napján *Fedezzük fel az erdőt! Az erdő- és élménypedagógia módszerei az erdei iskolai oktatásban* címmel *Pappné Németh Tünde* kolléganőmmel tartott háromórás workshopon mutattuk be – képviselve a hazai erdészeti erdei iskolákat – az érdeklődőknek az erdőpedagógia módszertanát.

előzi meg, ott viszont izgatott kíváncsisággal és játékos tanulási vágygal fűtött, motivált érdeklődők jelentek meg. A foglalkozást követő pozitív visszajelzésekéből – ami mindig jólesik – értesültünk műhelymunkánk sikeréről: „*Én még egyszer szeretném megköszönni, hogy átélhettem azt a nagyszerű, inspiráló élményt, amit átadtatok nekünk. Megmondom őszintén, hogy nagyon kíváncsi voltam, hogy nekem, öreg róka táboroztatónak mi újat tudtok mutatni. Hát pironkodtam magamban, mert bizony sok újat tanultam tőletek. Lenyűgözött a tudásotok, az a lelkesedés, ahogy ti ezt át tudtátok adni. Tényleg nagyon inspiráló volt... Köszönöm a többi résztvevő nevében is! Vali*” – írta egy résztvevő.

Katia Almeida A kapcsolatépítés – ami igazi különbséget tesz című előadása és a hozzá kapcsolódó workshop témája nagyon izgalmas volt, mert abból kaphattunk egy kis ízelítőt, hogy a tájfutás mennyiben segíthet a döntéshozatal tanulásában. Katia maga is magas szinten űzte ezt a sportot, hiszen több mint tíz évig volt a portugál nemzeti válogatott tagja. Részt vett a Portugál Tájfutó Szövetség megalapításában, majd a veszélyeztetett gyerekek számára kezdett el tájfutóprogramokat szervezni.

Egy pár mondat mindenekelőtt a tájfutásról, hogy azok számára is érthető legyen a téma, akik nem ismerik ezt a sportágat. A tájfutás egy olyan nemzetközi versenysport, ahol a versenyfutás ötvöződik a tájolóással. A versenyzők egy nagy részletességű speciális térképet használnak, saját maguk választva meg az útvonalat úgy, hogy a változatos és sokszor ismeretlen terepen megfelelő sorrendben és adott időn belül érintsék az ellenőrzőpontokat. A gyerekeket a sport speciális jegyeire építve (térképolvasás, tájékozódás) tanítja,

hogy miként válasszanak és döntsenek ismeretlen közegben.

A workshop során párt kellett választani, majd Katia megmutatta a térképet, tisztáztuk, hogy pontosan melyik területről van szó, és milyen ellenőrzőpontokat kell érintenünk a verseny során. Az első körben egy egyszerű térkép alapján csak pár pontot kellett megtalálnunk, majd ott egy szelfit készíteni magunkról és az ellenőrzőpontról, hogy valóban ott jártunk. Aztán egyre nehezedett a verseny, bonyolultabb térképpel, több ellenőrzőponttal, rövidebb időkerettel és több feladattal.

Vagyis fokozatosan egyre nagyobb volt a nyomás rajtunk, versenyzőkön. A verseny során minden egyes kör után megbeszéltük, hogy melyik csapat mi alapján döntött egy-egy útvonal mellett, hogyan alakult ki a pár között, hogy ki mutatja az utat, ki fényképez vagy oldja meg a feladatokat.

Azt is megállapítottuk közösen, hogy mennyire fontos, hogy a verseny elején világos és egyértelmű legyen mindenki számára valamennyi szabály és feladat, és pontosan ki legyen jelölve az időkeret. Katia azt is tudatosította

bennünk, hogy mennyire fontos, hogy egy-egy feladat végén mindig közösen megbeszéljük, hogy elégedettek voltunk-e magunkkal, a döntéseinkkel, vagy volt olyan, amit a legközelebbi körben máshogy csináltunk, és ha igen, akkor miért.

A workshop legvégén pedig mindenkinek adott arra lehetőséget és időt, hogy elmondjuk, hogy tetszett a játék, kinek milyen érzés volt a versenyzés, segített-e ez a legjobbat kihozni magunkból, vagy hátráltatott bennünket. Mi alapján döntöttünk egy-egy útvonal mellett, illetve a versenynek melyik része volt számunkra a legkönnyebb és legnehezebb, és miért. Illetve ki-kik elmondhatta, hogy a döntéshozatal tanulásának ezt a formáját hogyan tudja beilleszteni a gyerekekkel való munkájába, illetve kamatoztatni.

Az Ösvény Tapasztalati Tanulás Konferencia valóban sokat adott a továbbfejlődésünkhöz. Ha valamilyen ismeretet, módszert saját magunk tapasztalunk meg, könnyebben rögzül, részünkévé válik, csak így tudjuk hitelesen továbbadni erdei iskolás tanítványainknak.

A műhelymunkák és előadások mind arra szolgáltak, hogy elmagyarázzák a gyakorlati tanulás fontosságát, és saját magunk tapasztaljuk meg ennek előnyét. A gyakorlati tanulás mellett nem maradhatott el a közösségépítés sem. Ez az erdészeti erdei iskolákban is szorosan összetartozik. Felszabadultan tanulni csak jó, összetartó közösségben lehet igazán.

Hálásan köszönjük az Országos Erdészeti Egyesületeknek, hogy részt vehettünk ezen a konferencián.

Dénes Margit, Fajkuszné Bodrogi Zsuzsanna, Mészárosné Kiss Boglárka, Libor Mária, Makra Zsuzsanna, Pappné Németh Tünde, Scheitler Adrienn

